

tionen udarbejdet en række annekser om internationale normer, f. eks. med hensyn til meteorologiske koder, luftfartskort, måleenheder, telekommunikationer, trafikregler og flyvepladser. Disse annekser er hovedsagelig af teknisk karakter og er optaget i administrative forskrifter, udfærdiget med hjemmel i luftfartsloven.

De om flyvepladser og andre luftfartsanlæg her i landet gældende bestemmelser findes i luftfartslovens §§ 26 og 33. I § 26 bestemmes det, at pladser, som indrettes til eller jævnlig anvendes til landingspladser for luftfartøjer, hvis benyttelse står åben for offentligheden, samt pladser, der agtes benyttet til offentlige flyveopvisninger eller til offentlige lokale luftfarer (karussellyftninger), skal godkendes af den myndighed, som ministeren for offentlige arbejder dertil bestemmer. Andre anlæg i luftfartens tjeneste skal i den udstækning, som ministeren bestemmer, ligeledes godkendes. I § 33 fastsættes det, at drift af landingspladser, der er til almindelig benyttelse, og af forsøgs- og øvelsespladser kun kan finde sted for statens regning eller i henhold til særlig koncession.

Af andre bestemmelser, der har betydning i denne forbindelse, kan nævnes luftfartslovens § 50, der indeholder ekspropriationshjemmel, samt lov nr. 411 af 12. juli 1946 om sikring af indflyvningen til offentlige lufthavne og landingspladser.

Bestemmelsen i luftfartslovens § 50 er i forslaget optaget i det væsentlige uændret. Det samme gælder bestemmelserne i lov af 12. juli 1946, der har deres naturlige plads i luftfartsloven. Derimod er foranævnte bestemmelser i luftfartslovens §§ 26 og 33 gjort mere klare og suppleret i fornødent omfang.

Det foreliggende forslag indeholder i §§ 52-54 almindelige bestemmelser om, at flyvepladser og andre anlæg i luftfartens tjeneste skal tilfredsstillende de krav, som ministeren for offentlige arbejder bestemmer, samt regler om luftveje og om flyvesikringstjeneste. §§ 55-59 vedrører tilladelse til at indrette og drive flyvepladser, medens § 60 behandler godkendelse af flyvepladser. For så vidt angår sondringen mellem tilladelser på den ene side og godkendelser på den anden side, bemærkes, at ved meddelelse af tilladelser er det afgørende synspunkt, hvorvidt etableringen af pladserne er forenelig med almene samfundsmæssige synspunkter, medens der ved godkendelserne tages sigte på de sikkerhedsmæssige hensyn. §§ 61-68 indeholder ekspropriationsbestemmelser samt bestemmelser om sikring af indflyvningen til flyvepladser, som står åbne for offentligheden. Af de således foreslåede bestemmel-

ser svarer § 61 til indholdet af ekspropriationsbestemmelsen i den gældende luftfartslovs § 50, medens de øvrige svarer til den foranævnte lov om sikring af indflyvningen til offentlige lufthavne og landingspladser, idet der dog under hensyn til indhøstede erfaringer er foretaget visse mindre ændringer, hvorom henvises til bemærkningerne til de enkelte paragraffer. §§ 69-74 indeholder bestemmelser om, hvilke pladser luftfartøjer kan benytte ved start og landing, forskrifter om færdsel på flyvepladser samt hjemmel til at opkræve landingsafgifter etc.

Ved „flyvepladser“ forstås i lovudkastet ethvert område, hvorfra der starter og lander luftfartøjer, det være sig land-, sø- eller isområder. Begrebet flyvepladser dækker således såvel de mindste private pladser, f. eks. en mark eller strandbred, der benyttes som landingsplads, som de største lufthavne, og uanset om benyttelsen er varig eller midlertidig. „Luftfartsanlæg“ omfatter alle andre anlæg eller indretninger på jorden, der benyttes i luftfartens tjeneste, såsom sædvanlige indflyvningshjælpemidler, radiofyr, vindposser m. v.

Til § 52.

Bestemmelsen fastslår, at flyvepladser og andre anlæg i luftfartens tjeneste skal tilfredsstillende de krav, som ministeren for offentlige arbejder fastsætter. Kravene vil variere alt efter pladserne og anlæggenes karakter, herunder om de er til brug for land-, sø- eller isflyvning, midlertidige eller varige, til privat brug eller til almindelig trafik. Der er intet til hinder for, at et areal fra naturens side kan være af en sådan beskaffenhed, at det kan benyttes til flyveplads uden at være særlig indrettet dertil.

Den i § 52, stk. 2, nævnte tilsynsmyndighed omfatter ikke alene luftfartsvæsenet, men bl. a. også post- og telegrafvæsenet, der fører tilsyn med radiostationer og radionavigatoriske hjælpemidler.

Ministeren kan eksempelvis i henhold til bestemmelsen stille krav om, at der på en bestemt flyveplads findes en flyvepladsleder, der er ansvarlig over for luftfartsmyndighederne for, at pladsen opfylder vilkårene, hvilket f. eks. kan være påkrævet i tilfælde, hvor trafikken på flyvepladsen enten til stadighed eller på bestemte tidspunkter er af betydeligt omfang, eller tilstrømning af publikum til bestemte flyvninger gør det rimeligt. Det i paragraffen benyttede udtryk „andre anlæg i luftfartens tjeneste“ tænkes afgrænset på en sådan måde, at det f. eks. ikke omfatter et luftfartsforetagendes værkstedsanlæg.